

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

V. Ea interpretatio locum semper habuit in Gallia, statim post Concilium Lugdunense. Vetitum tamen lege Philippi IV. de domus diruerentur, ut antea fiebat. Bona capi solita, post Concilium Lugdunense ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15591

niti Canonici ut interdictum amoveant, cum recusarent, excommunicantur, eorumque bona jubente Rege capiuntur. Quere-la defertur ad sedem apostolicam, ac si per vim absolutio à censuris exigeretur contra decretum Concilij Lugdunensis. Qua de re literis Pontificis Rex monitus, per Episcopos legatos suggerit Papæ, inter cetera, bonis captis distringi à se Capitulum, quod suam jurisdictionem invasisset. quo jure adversus Reges & Principes in simili specie uteretur. Deinde non esse quod vis adhibenda sit ad eam excommunicationem solvendam quæ nulla sit. Quare duplici responsione nos instruit, bona scilicet capi principaliter ob injuriam quæ sit regis jurisdictioni. quod prohibitum non est à Concilio Lugdunensi: tum decretum illud non violari, si excommunicatio sit nulla. *Nec tale nostrum jus evacuare, inquit, vel tollere intellexit Concilium Lugdunense, sed jura Ecclesiarum duntaxat ita conservare, quod propter hoc non rapiant vel injuste retineant aliena. Alias, summa & evidens iniquitas insurgeret ex eodem, quod non est ferendum; cum sit perpetuum jura juribus concordare.* Plurima alia his mandatis continentur, de quibus Philippus cum apostolica sede expostulat. Vnde patere possit, necessitate cogente Reges Francorum ad reperenda antiqua jura, quæ paulatim convellebantur, & ad restaurandam dignitatem suam, per modum defensionis naturalis, tandem impulsos fuisse. De his capitibus, quæ Clericorum privilegia respiciunt, alibi dicemus uberrimè, cum hic tantùm de modo & ratione retinendæ jurisdictionis agatur. Observandum autem est, Baillivum Carnotensem ex mandato Regis ita cavisse scripto suo, ut de his quæ literæ apostolicæ complectebantur se responsurum coram Rege & ejus Curia sponderet, quod attinet ad jurisdictionem Domino Regi competentem, quoad ea verò quæ spiritualitatem continent, coram judice competente jus Domini Regis defensurum.

V. Eam verò interpretationem, quam modò retuli, secuti majores nostri, Episcopos & Clericos à perturbanda jurisdictione seculari, bonis captis etiam post decretum Lugdunense averterunt. Temperamentum tamen quoddam adhibuit Philippus IV. constitutione edita anno MCCCLII. scilicet ne domus captæ diruantur, aut deformentur, quod aliter obrinebat temporibus Ivonis, ut supra adnotavi. Præter testimonia superius adducta, tres oculos testes proferre possum, omni exceptione majores, qui docent quænam esset magistratuum regionum sententia. Durandus enim Mimatensis

Episcopus conquerebatur suo tempore vim fieri jurisdictioni ecclesiastica à judicibus secularibus contra decretum Concilij Lugdunensis: *Item impediunt, inquit, jurisdictionem Ecclesie: quia cum in eos, vel eorum ministros, aut officiales, vel subditos, excommunicationis, suspensionis, interdicti sententia proferruntur, gravant ex hoc proferrentes, vel res aut subditos eorundem, quousque absolutiois beneficium deferunt ad eosdem; nec sufficit remedium excommunicationis, sicut ait Gregorius X. de sententia excommunicationis. Quicumque, in Sexto. Guillelmus Nogaretus & G. de Pleissano Milites & Regis procuratores eodem tempore quo Durandus, id est, circa annum MCCCVI, asserunt in libello suo porrecto Clementi V. Pontifici, quod cum Prelati, vel eorum officiales, per jurisdictionem suam spirituales impediunt & perturbant jurisdictionem temporalem notoriè, sic quod negari non potest, Dominus Rex predictus de antiqua consuetudine regni, quia spiritualitatem Prelatorum coercere non debet, infringere potest temporalitatem talium, quousque cessent ab impedimento predicto. Infra: Et dicto jure coercionis Dominus Rex utitur, & tam ipse quàm ejus predecessores usi sunt tanto tempore de cujus contrario memoria non existit.*

Durandus in tra. de modo Concilij gener. celebrandi. Rubr. 70.

C. 7. N. 11. §. 24. Tom. 2. Lib. 1. Eccl. Gall.

CAPVT XIX.

Synopsis.

I. Post contentiones ab Pragmaticam Sanctionem pax inicitur inter Ecclesiam & regnum. Indictio Concilij Lateranensis, cui tandem adhasit Ludovicus XII. Transegit cum Leone X. Franciscus I. Controversia ecclesiastica finienda sunt per conventionem, è Gelasio II. & Concilio Africano.

II. Per Concordata, restituta est pax & libertas Ecclesie Gallicane. Eorum executio commissa Regi à Pontifice, & à Rege, Curijs Parlamenti. Qua per appellationes ab abulu conventiones illas tuentur.

III. Abusus dictio usurpata in Gallia ante annos trecentos, ex Durando, Joanne Parisiensi, & veteri arresto. Post Concilium Constantiense, frequentius. Abusus est potestatis perversus usus, è Simplicio, Adriano secundo, Sigeberto, Roberto Lincolnensi.

IV. Antiqui Pragmatici appellatione ab abusu in re ecclesiastica usi sunt ante Concordata: quæ, cum de rescriptis Papæ agebatur, subsidiaria erat appellationi ad Papam & ad Concilium. Error recentiorum, qui Petri Courthardi & Joannis de Nanterre veteres appellationum formulas ad Curiam Parlamenti directas fuisse existimant. Earum vis explicata.

V. Appellatio ab abusu, à judicibus Episcoporum in negotio ecclesiastico, ante Concordata, ex Ausferrio. Distincta erant rescripta ob Pragmaticam infractam, & appellationis ab abusu. Primo casu non appellabatur, sed ex nullitate agebatur. In ceteris casibus appellabatur, abusus mentione injecta, ad testandum nihil agi jurisdictione ordinaria à judicibus secularibus. Mera